

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

دمیتری مینین - (Dmitriy Minin)

برگردان از: ا.م. شیری

۰۱ جولای ۲۰۱۷

اسرار جنگ سوریه: عامل کرد، در آستانه پیروزی تاریخی یا فاجعه ملی جدید

نقشه مناطق کردنشین در خاورمیانه

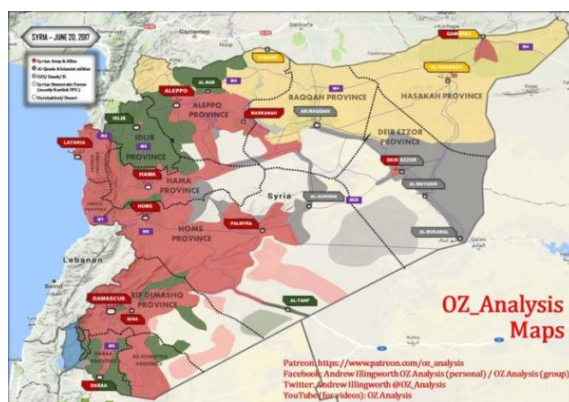
سرنوشت تاریخی کردها، یکی از خلق‌های بزرگ جهان (۳۰-۴۰ میلیون نفر) محروم شده از دولت خود، فاجعه‌بار رقم خورده است. در صد سال گذشته دو بار در پایان جنگ‌های جهانی اول و دوم، آنها به کسب استقلال ملی نزدیک بودند، اما هر دو بار در نتیجه مداخله نیروهای خارجی این امید آنها بر باد شد. ابتداء انگلیس‌ها به منظور تأمین منافع استعماری خود از قبایل کرد در مبارزه علیه امپراتوری‌های متحد المان و ترک استفاده کردند و بعد با قدرت اسلحه تلاش‌های استقلال‌طلبانه آنها را ناکام گذاشتند. بار دوم، همان انگلیس‌ها همراه با امریکائی‌ها کردها را به مبارزه با نفوذ هیتلری به ایران و عراق تحریک نمودند، اما پس از شکست رایش سوم به دولت‌های این کشورها در سرکوب دولت اولیه کردها (مثلاً، جمهوری مهاباد) کمک نمودند و به این ترتیب تاریخ تکرار می‌شود. باز هم آنگلساکسون‌ها (این بار، قبل از همه، امریکائی‌ها) از کردها به مثابه ابزاری برای تأمین منافع ژئوپلیتیک خود در خاورمیانه استفاده می‌کنند و هیچ تضمینی وجود ندارد، که کردها، به رغم تجارب تاریخی غم‌انگیز خود، بار دیگر به تله نیفتند.

نزدیک به دو میلیون نفر کرد در سوریه زندگی می‌کند که به لطف انسجام خود در خط مقدم جنگ داخلی حضور دارند. آنها مناطق وسیعی را در شمال کشور و در امتداد رود فرات از زیر اشغال داعش آزاد ساخته و خودمختاری روزآوی خود را اعلام نمودند.

پرچم و نشان روزآوا

ترک‌ها با نگرانی تأکید می‌نمایند، که هر سه سدّ اصلی روی رود فرات و به تبع آن، انرژی، منابع آبی و حاصل خیزترین زمین‌های سوریه در زیر نظارت کردها قرار گرفته است.

خصوصیت خاص آنکارا نسبت به کردهای سوریه و رد هر گونه استقلال آنها با این توضیح داده می‌شود، که آنها به لحاظ قومی و سیاسی با کردهای ترکیه بسیار نزدیک هستند. حزب اتحاد دموکراتیک به رهبری صالح مسلم، پیشروترین نیروی سیاسی کردها در سوریه با حزب کارگران کردستان (پ پ ک) که ترک‌ها آن را در رسته سازمان‌های تروریستی طبقه‌بندی کرده‌اند، در ارتباط بسیار نزدیک می‌باشد. امریکائی‌ها نیز به رغم موافقت با این، با حزب اتحاد دموکراتیک همکاری می‌کنند.

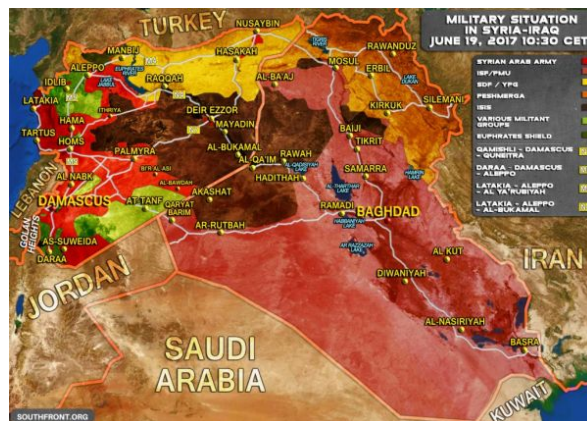
رهبر حزب اتحاد دموکراتیک هنوز در میان واشینگتن، مسکو و دمشق سرگردان است

طلال سیلو، نماینده رسمی نیروهای دمکراتیک سوریه - یکی از سیاستمداران کرد بشدت طرفدار امریکا، که دمشق را با "اقدامات نظامی" تهدید می‌کند.

کردها، البته، به خاطر دارند آنگلساکسون‌ها در گذشته چگونه با آنها مقابله کردند، اما اکنون آنها تصور می‌کنند، که این بار طور دیگری خواهد بود. شاید، الگوی تشکیل دولت مستقل البانی‌تباران کوزوو در ویرانه‌های یوگسلاوی با کمک غرب توجه آنها را جلب کرده است. مشاوران امریکائی نیروهای دمکراتیک سوریه بی‌شک با بهره‌گیری از "الگوی کوزوو" به کردها اطمینان می‌دهند، که می‌توان به امریکا متکی بود و آنها را به مبارزه برای تأمین منافع امریکا متقاعد کردند. با این حال، شباهت‌ها بسیار کم‌اند و تفاوت‌ها خیلی زیاد. اگر در کوزوو تنها صربستان تضعیف شده در اثر تحریمات، با امریکا مقابله نظامی می‌نمود، در اینجا آنها با مقاومت حداقل چهار کشور ایران، ترکیه، سوریه و عراق مواجه هستند.

با کردستان عراق هم شباهت کامل ندارد. در آنجا، زمانی که در ۲۵ سپتمبر، روز همه‌پرسی برای استقلال کردستان عراق، ارتش کارگشته و تجربه اندوخته عراق در مبارزه با داعش در مرزهای این دولت خواهد ایستاد، تغییرات زیادی روی خواهد داد. این به ویژه محتمل است، که داعش در عراق به احتمال قوی، به طور کامل سرکوب خواهد شد و نه در پایان سال ۲۰۱۸، آنطور که گفته شده، بلکه، پس از دو - سه ماه از نقشه جغرافیائی محو خواهد گشت. مناطق وسیعی از عراق و سوریه که در اشغال داعش است، خیلی یکنواخت نیست. در سه چهارم این اراضی، قبایل بدوی سکونت دارند، که بدون تبدیل شدن به جزء جدائی‌ناپذیر داعش، فقط سوگند وفاداری به آن یاد کرده‌اند. در صورت پیدایش صاحبان جدید، آنها با یقین به بخشش، براحتی از این صاحبان استقبال خواهند نمود. نقاط قدرت واقعی داعش چندان زیاد نیستند، و همه آنها محاصره شده‌اند. سقوط برخی از آنها، از جمله، موصل در عراق و رقه در سوریه، مسأله امروز و فردا است؛ آزادسازی مناطق دیگر، مثلاً، تلعفر در عراق و السخنه، دیرالزور و عقربات در سوریه در عرض یک هفته ممکن است و در ادامه قاعده دومینو.

به طور قطع، سرنوشت ناگوار حق مشروع کردها احساس همدردی برمی‌انگیزد، اما نمی‌توان سه بار پشت سر هم روی همان یک چنگک پای گذاشت. نه واشینگتن، نه لندن هیچ تضمینی برای ایجاد کردستان خودمختار در سوریه و دولت مستقل کرد در عراق نداده‌اند و نخواهند داد. حتا توافق پرطمطراق همکاری ده‌ها ساله بین پنتاگون و "پیشمرگه" فاقد چنین تعهدی می‌باشد. همه مابقی، یک حرف است. تاریخ دهه‌های اخیر گواه زنده آن است، که ایالات متحده آمریکا هیچگاه به تعهدات پذیرفته خود در قراردادهای حقوقی پای‌بند نبوده تا چه رسد به این مورد که شاید "یک کسی، در جایی" به طور شفاهی وعده داده است.

لازم به ذکر است، که در تمام مدت جنگ در سوریه، روسیه از منافع کردهای این کشور دفاع کرده است. مسکو، به عنوان مثال، به شرکت نمایندگان کردها در همه جلسه‌های بین‌المللی در مورد حل و فصل مسأله سوریه، از جمله، در مذاکرات ژنیو، در شرایط رفتار مطلقاً منفعلانه غرب موفق شده است. فقط روسیه توانست از متلاشی کردن کردها توسط ترکیه در چهار چوب طرح "اسپر فرات" ممانعت نماید. در پیش‌نویس قانون اساسی سوریه که توسط کارشناسان روسیه تهیه و به دمشق پیشنهاد شده بود، حقوق کردها به طور جداگانه مورد تأکید قرار گرفته بود. همین روزها بشار اسد لزوم انجام اصلاحات اداری در کشور را مورد تأکید قرار داد، که با اجرای آن، کردها می‌توانند جای واقعی شایسته‌ای در تمامی ساختارهای اجتماعی-دولتی سوریه احراز نمایند، می‌توانند منافع ملی-فرهنگی خود را محقق سازند و همه اینها - "پرنده‌های ملموس در دست هستند". تا زمان‌های اخیر، رهبری حزب اتحاد دموکراتیک به ریاست صالح مسلم به این واقعیت اذعان می‌کرد و کمک‌های روسیه را بسیار با ارزش می‌دانست.

متأسفانه، "پرنده در حال پرواز" آمریکا در زمان‌های اخیر کردها را به انتخاب غیر عقلانی سوق داده است. به ویژه این واقعیت پس از شکست تلاش‌های ماه مه پنتاگون برای تأمین سلطه شبه‌نظامیان تحت امر خود، یعنی ارتش آزاد سوریه در سرتاسر جنوب سوریه آشکار گردید. "مشاوران" آمریکایی که از قابلیت رزمی ارتش آزاد سوریه مأیوس شدند و در ادامه تلاشها برای "سرنگونی اسد" به هر نحوی، توجه اصلی خود را به شمال - شرق این کشور و نیروهای عمدتاً کرد حزب اتحاد دموکراتیک سوریه متمرکز نمودند. سقوط جنگنده سو-۲۲ نیروی هوایی سوریه به واسطه آمریکایی‌ها در منطقه رقه نقطه عطف را مشخص نمود (گویا هواپیما قصد داشت مواضع حزب اتحاد دموکراتیک را بمباران کند، اما در واقعیت امر، هدف آن وارد آوردن ضربه به داعش بود). واشینگتن نشان داد، که از نظر آن مبارزه با دمشق مهمتر از شکست داعش است و گویا آماده است با تمام قوای خود از منافع کردها دفاع نماید. افسوس، بسیاری از فرماندهان دسته‌های کرد به این وعده باور کردند، در حالی که این اعتماد در بلند مدت کردها را با فاجعه ملی جدید تهدید می‌کند. به خصوص اگر آنها بر روی موضع کوتاه‌بینانه خود پافشاری نموده و از ورود ارتش دولتی به مناطق تحت سلطه خود امتناع نمایند.

امریکائی‌ها در عمل هم برای تجمع قوای نظامی در اطراف سوریه آنگونه که در صربستان اجماع نموده و کوزوو را از آن جدا کردند، فکر نمی‌کنند. در خواب وحشت هم به ذهن امریکائی نمی‌رسد که برای استقلال کردها با ارتش‌های منظم ایران، عراق، سوریه و متحد خود -ترکیه بجنگند. چنین دورنمایی به هیچ وجه تخیلی نیست، زیرا استقلال کردها برای دولتهای مستقل از هر تهدیدی خطرناکتر است. مثلاً، برای ترکیه، این خطر همیشه از همه تعهدات در قبال هر اتحادیه‌ای، از جمله، ناتو مهمتر است.

"آران‌نیوز"، پایگاه اطلاع‌رسانی نیمه‌رسمی کردها حتا سخنان روبرت فورد، سفیر سابق امریکا در سوریه را یادآور می‌شود، که اظهار داشت در مرحله نهائی جنگ، "امریکا از کردها در مقابل نیروهای اسد دفاع نخواهد کرد". به گفته روبرت فورد، "آنچه که آنها (امریکائی‌ها) با کردها انجام می‌دهند، نه تنها حماقت سیاسی، حتا غیراخلاقی است؛ کردهای سوریه با اعتماد به امریکائی‌ها مرتکب بزرگترین خطای خود می‌شوند". "آران‌نیوز" ضمن مخالفت با این مدعا، به دیگر کارشناسان استناد می‌کند، اما بناحق! زیرا، هیچ کارشناسی معتبرتر از روبرت فورد، عامل شروع بحران سوریه نمی‌توان یافت.

اراضی وسیع اشغالی سوریه توسط حزب اتحاد دموکراتیک (تا ۴۵ هزار کیلومتر مربع) هم کردها را از مواجهه با مشکل حفاظت نمی‌کند. تراکم نیروهای کرد در این مناطق (۳۰ هزار رزمنده) بسیار پائین، و راه‌های ارتباطی بسیار وسیع است. اگر کار به رویارویی بکشد، ارتش منظم سوریه اراضی اشغالی حزب اتحاد دموکراتیک را به آسانی به چند بخش تقسیم می‌کند. دو سوم قلمرو اشغالی، که کردها نمی‌خواهند از آنجا خارج شوند، زمین‌های اعراب هستند و کردها برای سامان دادن به زندگی معمولی در اینجا منابعی ندارند. در صورت بدتر شدن، دمشق از یک طرف، نیروهای هوادار ترکیه از طرف دیگر، براحتی جمعیت عرب را به شورش در اینجا تشویق خواهند نمود و کردها با "فشار بی‌رحمانه" مواجه خواهند شد. در این حالت، انتظار حمایت بین‌المللی از هیچ کشوری نمی‌توان داشت.

بر اساس گزارشات منتشره، در حال حاضر ترکیه بخش قابل ملاحظه‌ای از نیروهای نظامی خود را در مناطق مرزی نواحی کردنشین سوریه مستقر نموده و منتظر اشاره مسکو و دمشق است و سؤال این است: اگر کردها از دمشق و مسکو رو برگردانند، آیا آنها به مهار ترک‌ها ادامه خواهند داد؟

رهبران کردهای سوریه اکنون مسؤولیت بزرگی در تعیین راهکار سرنوشت‌ساز برای خلق خود بر عهده دارند. آنها می‌توانند از حقوق بسیار بیشتر از آنچه که در سوریه قبلی داشتند، برخوردار شوند، مشروط بر این که در راه دمشق مانع ایجاد ننمایند، در ساختن دولت جدید به آن کمک کنند و می‌توانند به عکس، به روش غیراخلاقی، به گفته روبرت فورد، سیاستمداران خارجی متکی شوند و به ماجراجویی دست بزنند، که نتیجه نهائی آن از دست دادن دستاوردها خواهد بود.

<https://www.fondsk.ru/news/2017/06/24/tajny-sirijskoj-vojny-kurdschij-faktor-44210.html>

۹ تیر - سرطان ۱۳۹۶